

Egzotikus madarak szinusz fertőzése ~ ...és más kellemetlen elváltozások és betegségek

Tollas barátodnak gyakran van légúti fertőzése? Vagy ismersz valakit, akinek a madara gyakran szenved tőle?

Emberek, ez bizony nem normális jelenség.

Ha valaki azt gondolja, hogy a madár orrüregeinek kimosása megoldja a problémát, akkor valaki rossz információt adott tovább.

Ha a madár szemei és orrnyílásai váladékoznak, vagy éppen rendkívül kiszáradtak számba kell venni egy esetleges komolyabb fertőzést. Más szavakkal elmondva, az ilyen tünetekkel a szervezet megpróbálja elmondani, hogy valami gond van a madár egészségével. Ezt nem szabadna figyelmen kívül hagynunk!

Az ezekkel a csodálatos lényekkel töltött sok-sok évem alatt arra jöttem rá, hogy a nem megfelelő diéta miatt sokkal hajlamosabbak a madarak különböző autoimmun betegségekre. Tudom, én állandóan a „nem megfelelő takarmányozás által előidézett betegségek és elváltozások“-ról írok, na de emberek, ez a valóság! „A táplálékod legyen az orvosságod, és az orvosságod a táplálékod legyen.“, mondja a hírhedt Hippokratész idézet.

Évtizedek óta tápláljuk rosszul ezeket a lelkükben továbbra is vadon élő egzotikus tollasokat; emlősként, miközben ők nem emlősök! Ezek a csodálatos teremtmények a madarak közé tartoznak, azon belül is egy nagyon speciális osztályba, amit soha de soha nem szabad a baromfikhoz hasonlítani, ám sajnos ez gyakran megtörténik. A baromfik a Tyúkalakúak osztályába, a papagájok pedig a Papagájalakúak osztályába tartoznak. A különbség az emésztőrendszerükben rejlik, ahol is a baromfinknak van vakbelük, míg a papagájoknak ez nincsen. Megemlítést érdemel az is, hogy a baromfifélék legtöbb idejüket a földön, míg a papagájok az fák lomboszatán töltik. Már maga ez a két különbség indokoltá teszi a teljesen eltérő takarmányozást.

Sajnos mikor ezek a lelkükben még vadállatok elkezdtek otthonainkba kerülni, valaki azt gondolta, hogy jó ötlet úgy etetni őket, mint a baromfikat, ez később továbbfejlődött azzá, hogy etessük őket úgy, mint az embereket. Ez nagyon elszomorító a madarakra nézve, akiknek magas szénhidrát tartalmú diétára van szükségük, melyes specifikusak bizonyos rostokra, de persze soha senki nem gondolt ebbe bele igazán.

Vegyük elő a magkeverékes takarmányozást, amelyek túlságosan gazdagok Omega-6 zsírsavakban; a magas gabonataralmú diéták élettelen keményítőből állnak; a magas búzataralmú diéták glutént tartalmaznak; a főtt hüvelyesekben gazdag diéták pedig túl sok lektint tartalmaznak. Ezek közül bármelyik is ha kizárólagosan van alkalmazva vezethet *lyukas bél szindrómához* , ami hozzájárul az autoimmun betegségek kialakulásához. A madarak megbetegedésének történetét követve nagy valószínűséggel

kezdődik az egész krónikus légúti megbetegedésekkel, gombás fertőzésekkel és hasonlókkal. Végül ezek a krónikus megbetegedések sokkal komolyabbakba fordulnak, mint májbetegség, vesebetegség, szív-és érrendszeri rendellenességek, tollroncsolódás és olykor rohamok és/vagy öncsonkítás.

Ha most úgy gondolod, hogy a magok, gabonafélék, búza és hüvelyesek eltávolítása a takarmányozásból meg fogja oldani a problémát, tévedsz. Egy egészen másik probléma jelenik meg abban az esetben, ha zöldégféléket etetünk.

Mivel a papagájoknak nincs vakbélük, ezáltal nem termelődik a „celluláz“ enzim, amely lebontaná a „cellulóz“ anyagot, ami felépíti a növényeket, ez az oldhatatlan, tömény rost egyszerűen keresztülhalad a rövid és keskeny emésztőrendszerükön, teljesen emésztetlenül. A cellulóz menet közben súrolja a bélfalat, károsítva az érzékeny nyálkahártyát, ezzel a bélfalakat csupaszon és sérülékenyen hagyva. Ahogy több cellulóz halad át a bélrendszeren, apró léziók keletkezhetnek, melyeken keresztül baktériumok juthatnak a véráramba, de akár a rettegett bornavírus is, ha éppen jelen van a madár emésztőrendszerében, ahol normál esetben csendesen várakozik. Ahogy bejutott a véráramba, a vírus eljuthat bárhová, még az agyba is, ahol nagy eséllyel okoz rohamokat. – A tudósok persze állítják, hogy fogalmuk sincs honnan is jön ez a vírus, és milyen módon juthatott be a madár véráramába vagy agyába. Igen, az ürülékkel terjed egyik madárról a másikra, mivel a vírus a bélrendszerben pihen, de hogy hogyan is okoz megbetegedést, azt még egyszerűbb megérteni. Mivel oly‘ sokan etetik madaraikat mindenféle zöldséggel, amelyek ezt a nehéz cellulózt tartalmazzák, a bélrendszerükön folyamatos sérüléseket ejt az áthaladó cellulóz, és lám, itt is van a válasz arra, hogyan is jut be a vírus a véráramba.

Ne gondold, hogy a cellulóz által okozott károk sora itt véget is ér, még nem. A kloáka előreesése egy másik gyakori probléma madarainknál. Míg sok madár hormonális okokból szenved el a betegséget, szintén okozhatja ezt magas cellulóztartalmú takarmányozás.

Tényszerint a papagájoknál a fermentáció elsősorban az utóbélben történik, a cellulóz átutazik a bélrendszeren majd a kloáka területén marad, amíg ki nem ürül. Mivel a cellulóz emésztetlen, nem is jut el a vakbélhez, a cellulóz összeáll egy nagy csomóba, szétfeszítve a madár kloákáját jobban, mint amennyire az egészséges lenne. Ezalatt a kloáka falán keresztül a cellulóz szívja el az összes értékes tápanyagot...többek között a kalciumot is. A kalcium mozgatja az izmokat, nélküle az izmok leépülnek és elgyengülnek. Ez előrevetíti a gyenge kloáka lehetőségét, ezzel a megindítva kloáka előreesését. Ha továbbra is folytatjuk a rendszeres zöldégfélék etetését csak tovább rontunk a madár helyzetén.

Továbbá lehetséges az is, hogy egy madár bornavírussal fertőzött, ott kering a vérében, ám nem alakul ki PDD (mirigyes gyomortágulat). Az is lehetséges, hogy a madár PDD-s, de a tesztje negatív bornavírusra.

A bornavírus nem mindig „aktív“, ez teszi nehezkessé a tesztel való kimutatását. A kiválasztószervek által ürül a bélsárral. Hogy egy másik madár megfertőződik-e, függ attól, hogy mikor a vírus az ürülékkel kikerül éppen aktív-e, és van-e egyáltalán másik madár a környéken, amelyik elfogyasztja vagy belélegzi az ürüléket. Ez a vírus valószínűleg már évmilliók óta jelen van és mutálódik, ezáltal életben marad minden létező faj megfertőzése által. Következtetésképpen szinte minden élőlény hordozza a vírust az emésztőrendszerében, nyugalmi állapotban. Az egyetlen eset, mikor a vírus veszélyessé válhat az az, mikor átjut a bélfalon a véráramba.

De vissza a PDD-hez. Mikor túl sok cellulózt etetünk, a mirigyes gyomor sokkal jobban kitágul, mint ahogy azt az Anyatermészet eltervezte, hogy alkalmazkodjon a cellulóz csomókhoz. Normális, hogy a mirigyes gyomor átmenetileg kitágul, különösképp rostban gazdag élelem esetén, a rendszeres cellulóztartalmú táplálékok etetésekor viszont - amelyek a folyamatban még az izmokat mozgató kalciumot is elvonják, ennek következtében a mirigyes gyomor elgyengül, és nem tud összehúzódní eredeti állapotába - elveszti elasztikusságát. Az eredmény? PDD. Ezért nem a bornavírus az okozója minden esetben a PDD-nek.

Bár ez a cikk eredetileg a szinusz fertőzésekről szólt volna, mostmár tisztában vagyunk azzal, milyen fontos a megfelelő takarmányozás különösen hosszú távon.

A papagájoknak soha nem volt megfelelő a kizárólag magkeveréken alapuló takarmányozás. Szintén nem megfelelő nekik a gabonafélék fogyasztása, a keményítőből mindössze cukrot képeznek szervezetükben. A papagájok soha nem úgy voltak kitalálva, hogy képesek legyenek ragacsos búzaféléket megemészteni, amik összezsomósodnak a bélrendszerükben. Soha nem volt szükségük hüvelyesek elfogyasztására, amiknek magas a lektin tartalma. És soha nem voltak képesek elfogyasztani nagy mennyiségű növényi származékot, amelyeknek magas a cellulóz tartalma.

A természet számukra megfelelő táplálékot adott szülőföldjükön, amelyek által rendületlenül szárnyalhatnak. A trópusi gyümölcsök magas arányban tartalmazzak megfelelő pektin rostokat és megfelelő monoszacharidokat, melyeket „esszenciális cukroknak“ nevezek. Ezek a gyümölcsök szintén rengeteg lizint tartalmazzak, viszont keveset argininből. Éppen tökéletes mennyiséget tartalmazzak béta-karotinból, bővelkednek emésztőenzimekben és Omega-3 zsírsavakban is. A természet szintén biztosította a lágyabb zöldségféléket, amelyek „hemicellulózt“ tartalmazzak, egy oldható rostot, ami a pektinhez hasonlóan finoman átmossa a bélrendszert, szállítva a tápanyagokat, továbbá nem okoz sérülést a bélfalon. A pektin és a hemicellulóz is az átlagosnál tovább tartja a táplálékot az emésztőrendszerben, így a szervezetnek több ideje van a tápanyagokat felszívni belőlük. A cellulóz hashajtóként működik, ezzel a táplálék gyors távozását elősegítve, amelyből nem szívódtak fel a tápanyagok. A természet szintén adott a madaraknak sok-sok bogarat, rovarokat és lárvákat, melyek a

gyümölcsökben, bogyókban és diófélékben rejtőznek, ezek által „állati proteinekhez” juthatnak, amik rengeteg B vitamint és hem vasat tartalmaznak. Ha már diófélékről esett szó, a vadonban a madarak még „élő”, dióféléket és magokat fogyasztanak, melyek gazdagok emésztőenzimekben, és nem „halottakat”. Bármilyen hüvelyeset is találnak a vadonban, azok is „élők”, aktív „amiláz” enzimmel, ami segít lebontani a bennük lévő keményítőt. Ezen felül az ilyen hüvelyesek tartalmaznak vitaminokat és Omega zsírsavakat, amik még aktívak, és nem tették őket tönkre főzési folyamat által.

Még tudnám folytatni, de most befejezem. Azt hiszem kezded érteni, amit mondani szeretnék... mindannyiunknak jobban oda kellene figyelnie a madarak helyes táplálására, ha őszintén szeretnénk, hogy kicsattanjanak az egészségtől. Dehát nem ezt szeretnénk? Vagy inkább szeretnénk újabb „projekteket”, amiket hordhatunk állatorvosokhoz gyógyszeres kezelésekre? Én tudom, hogy nem ezt szeretném. Én egészséges, boldog, életvidám papagájokat akarok, akik minden idejüket csicssergéssel és játékkal töltik. Nem akarok traumát okozni nekik minden egyes alkalommal mikor állatorvoshoz viszem őket, hogy ott valami természetellenes procedúrával „kimossák a légutakat” vagy más mechanikai beavatkozást alkalmazzanak. Ez nem természetes, és nem tisztességes.

Ref:(1) <http://www.oie.int/doc/ged/D9301.PDF>;

(2)<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC88987>;

©2.10.16 Machel Pacion Passion Tree House LLC Minden jog fenntartva.